

ח י י ם ...

פתק קטן חיכה לי: "קרה אסון, חיים שפירא..."

כברק היכתה הידיעה, ועוד לפני שהתחלתי להבין (ומי יוכל להבין עובדות כאלה?), התחיל הרעם מתגלגל בפנים בכוח.

ביקשתי עזרתן של מלים, אך דרכן של מלים שבסעות שאנו כה זקוקים להן, פורחות הן ואינן ורק רגש חי מתפרץ, עובר את כל המלים, את כל המושגים שכה לאט אנו בונים לעצמנו.

רוצים להסביר - זמתחילים לדבר. איך זה קרה? מתי? מה אמר? מה ע-
שה? האם צריך היה לקרות? דברים מקבלים חשיבות אחרת, הזכרון רושם פרטים קטנים; לבוש, תווי פנים, חפצים. חותם הגורל שבוע על הכל. א-
פילו השם, חיים, נשמע עתה כה אחרת.

שום תפקיד בעולם לא יוכל לנחם צער אם; אשה וילדה = שרק בנתיד
תוכל לעת.

אולם דווקא עתה, כשחיינו של חבר נפסקים פתאום, ללא הסבר, במקריות
נוראה, - עומדים חיינו לפניך וקוראים לך: "זאת רציתי, זאת עשיתי,
זאת חלתי. ואנו, חברינו לעבודה החינוכית צריכים להעלות את דרכו כ-
שותף לפעולה בה השיגה אותו יד הגורל.

לפני שבועיים ישב ולמד תורה. התכוון להעשיר את נסיונו כמדריך. לא נסול ספקות עשה עבודה זו. לא בלי חיוך של "מי יודע מה בעצם יצא מזה"; אך הספק לא שיחרר אותו - מאחריות.

סיולים, מסיבות, פעולות, הם דברים פעוטים. אין הם מאכילים אותנו, אין הן מגינים עלינו. אך מסתתר מאחריהם סכוי לצמיחת אנשים צעירים, מסתתרים מאחריהם מאוויים ופיתוח יכולת למאבק על דרך.

חיים לא חייגך כמנהיג. אף לא כענק-רוח. הוא היה בן מסק. צמח עם בו-פו, עם אנשיו, עם חבריו לבית-הילדים. בעיר הוא חייגך כצעיר המבקט ד-רך, ובבית, - כמי שיודע לראות מה שעבר עליו, כמי שרוצה להנחיל את הצלחותיו ולמנוע את כשלונותיו. תמיד, תוך בחינה שקולה של סיכויים, תוך חוסר ודאות בהצלחה.

לא היה כל זיוף בעבודתו, הוא לא הסתתר מאחרי שקרים מנחמים. ידע להתיצב בפני המציאות כפי שהיא ולא להיכנע.

את אשר מתרחש בלב יוכלו רק דמעות ופרחים, תפילה וסקט לבטא.

נקוה שנדע להיות ראויים לו.

מוקי צור.